

Suzanne Vermeer

Super de luxe

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

De lichten in de grote zaal van het Théâtre National de Nice weerkaatsten in de honderden kristallen champagneglazen op de witte damasten tafelkleden. Het zette de zaal in een fonkelende gloed. Heren in peperdure smokings en dames in de meest exclusieve haute couture deden hun best om op te vallen en vochten om de aandacht van de aanwezige fotografen en televisieploegen. Druppelvormige parels en glinsterende diamanten, de een nog groter dan de andere, hingen om slanke gebruikte nekken en de oogverblindende décolletés waren een lust voor het oog. De zaal was versierd met licht- en donkerroze bloemen, roze zijden linten en zelfs de champagne die geschonken werd was roze.

Er klonk een luid applaus toen Mirabelle Dubois het podium op liep. De steenrijke vastgoedkoningin van Monaco droeg een speciaal voor haar ontworpen jurk van Versace waar vakkundig voor een vermogen aan diamantjes op was genaaid. Aan haar voeten droeg ze Louboutins en het ensemble werd gecompleteerd door oorbellen en een halsketting van Bulgari. Het licht in de overvolle zaal werd gedimd en het harde geroezemoes van pratende

genodigden zakte af tot een zacht gezoem. Toen Dubois met haar strak gelakte wijsvinger op de microfoon in haar hand tikte, werd het muisstil. Je kon een speld horen vallen toen ze haar eerste woorden sprak om haar gasten te verwelkomen.

Vanuit de coulissen bekeek Dubois' dochter Jolie het allemaal. Er viel een hoop op haar moeder aan te merken, dacht ze, maar de manier waarop ze binnen een paar tellen een volledige zaal met grote ego's stil kon krijgen, dwong respect en bewondering af. Ze kon niet ontkennen dat ze zelfs een beetje trots was. Het afgelopen jaar was zwaar geweest en het zag er niet naar uit dat de komende tijd veel makkelijker zou worden – de relatie met haar moeder was verstoord geraakt toen Jolie haar toenmalige vriend, nu echtgenoot, aan haar moeder had voorgesteld. Vanaf de eerste keer dat Albin Kami ski zijn toekomstige schoonmoeder een handkus had gegeven ter kennismaking, had Mirabelle hem verafschuwd. Toen Jolie haar op de vrouw af had gevraagd wat ze van haar nieuwe schoonzoon vond, had ze geantwoord dat de gladde, opschepperige praatjes van de Poolse diplomaat, waar haar dochter zo voor viel, geen vat op haar hadden. Dat ze

al te veel van dit soort mannen was tegengekomen in haar leven. Op de vraag wat ze met 'dit soort' bedoelde, was het onverbiddelijke antwoord geweest: 'Zo glad als een aal, narcistisch, een en al gebakken lucht.'

Albin had al snel doorgehad dat zijn schoonmoeder hem liever vandaag dan morgen uit Jolies leven zag vertrekken en vanaf dat moment was zijn houding ronduit vijandig geweest. Hij had geen goed woord over voor Mirabelle en sprak openlijk uit dat hij liever niet had dat Jolie te veel contact had met haar moeder. Tot een jaar geleden had ze partij gekozen voor haar man. Toen haar moeder beweerde dat Albin had gelogen over zijn verleden had ze niet hem, maar haar moeder voor leugenaar uitgemaakt. Ze was blind geweest van verliefdheid en had klakkeloos alles geloofd wat Albin vertelde. Inmiddels wist ze dat haar moeder gelijk had gehad. Albin was niet de zoon van een Poolse ingenieur, zoals hij beweerde, maar een arme Poolse immigrant die op zijn negentiende naar Londen was vertrokken. Op zoek naar een beter leven en een vrouw met vermogen. Met Jolie was hij met zijn neus in de boter gevallen.

Haar ogen dwaalden af naar de zaal en bleven hangen bij de man van wie ze eens zoveel

had gehouden. Albin zat aan een van de voorste tafeltjes en op de lege stoel naast hem zou ze straks zelf plaatsnemen, nadat ze met haar moeder het podium had gedeeld. Ze zag het pokergezicht dat ze zo goed kende en was gaan verafschuwen – over niet al te lange tijd zou ze er nooit meer naar hoeven kijken. In het geheim bereidde ze met een paar peperdure advocaten van haar moeder een scheiding voor. Het gros van haar kapitaal was door ingewikkelde constructies die ze niet eens wilde begrijpen al veiliggesteld. Albin zou uit haar leven worden verbannen met een flinke zak geld, daar ontkwam ze niet aan, maar het was haar elke euro waard. Vanavond zou echter niemand iets merken van wat er zich achter de coulissen afspeelde. Vanavond zouden ze allemaal stralend in de schijnwerpers staan voor het goede doel, ook al was het niets dan schone schijn.

Ze was toe aan rust en bezinning. De kanker in haar rechterborst had haar twee jaar geleden bijna het leven gekost. Het had een aantal dingen, waaronder haar huwelijk, in een ander perspectief gezet. Ook de relatie met haar moeder was veranderd. Er was nog een lange weg te gaan, maar de eerste stappen in de goede richting waren gezet. Het gala dat haar moe-

der vanavond organiseerde was daar een voorbeeld van. De opbrengst was bestemd voor een nieuwe, geavanceerde kinderkankerafdeling in het Hospital L'Archet in Nice, het ziekenhuis waar Jolie zelf onder controle stond van de beste oncologen en waar ze haar chemotherapie had ondergaan. Jolie had iets terug willen doen voor het ziekenhuis en haar moeder had meteen gehoor gegeven aan haar wens door dit benefietgala te organiseren en haar rijkste en invloedrijkste vrienden te vragen plaats te nemen in het organisatiecomité.

Jolies moeder was er maanden druk mee geweest en vanavond was dan eindelijk de grande finale. Toegangskaarten kostten vijftienhonderd euro per stuk, wat een schijntje was voor de beroemde filmsterren, popsterren en zakenlui die aanwezig waren. Voor het gros van de vips was zien en gezien worden de voornaamste reden om hier vanavond te zijn en het goede doel was voor hen van ondergeschikt belang, maar dat kon moeder en dochter niets schelen zolang ze hun portemonnee maar trokken bij de veiling die zo meteen zou plaatsvinden. Er kon onder andere geboden worden op een etentje met George Clooney, een zangles van Beyoncé, een exclusieve lunch op het jacht

van prins Albert van Monaco en een cursus fotografie van 's werelds beroemdste modefotograaf Mario Testino. Arnold Schwarzenegger was veilingmeester en zou geassisteerd worden door Gwyneth Paltrow.

Dubois was begonnen met het laatste stukje van haar speech, waarin ze een paar zinnen wijdde aan haar dochters eigen ziekteproces en haar roemde om haar moed en kracht. Jolie probeerde haar emoties te beteugelen. De woorden van haar moeder raakten haar meer dan ze wilde toegeven. Ze haalde een keer diep adem en stapte toen het podium op. De mensen in de zaal gaven haar een staande ovatie. Haar eigen man stond als laatste op. Ze rechtte haar magere rug en liep naar haar moeder toe. De twee vrouwen omhelsden elkaar ten overstaan van de zaal en ze stond toe dat haar moeder haar hand pakte en in de lucht hield alsof ze net een bokswedstrijd had gewonnen. Toen ze oogcontact zocht met Albin, keek hij weg.

Mirabelle Dubois liep in gedachten naar de antracietkleurige Bentley Mulsanne die bij de artiesteningang van het theater stond. Ze had gekozen voor een stille aftocht na de enerverende avond. Haar keel was rauw van de vele gesprekken die ze had gevoerd en haar polsen

waren overbelast door het ontelbare schudden van handen, waar ze als gastvrouw niet onderuit kwam. Ze bewoog wat met haar kaken om haar lippen een beetje te laten ontspannen. Het voelde alsof haar mondhoeken de hele avond door elastiekjes achter haar oren in een lach waren getrokken, maar het was het allemaal dubbel en dwars waard geweest. De opbrengst van de veiling had al haar verwachtingen overtroffen en was bijna net zo hoog geweest als de tientallen miljoenen die het jaarlijkse benefietgala van Leonardo di Caprio opbracht. Met de donatie die ze zelf ter plekke nog had gedaan, zou ze Leo zelfs gaan toppen.

Glimlachend hoorde ze haar langharige Pyrenese herdershond Élodie op de achterbank janken van blijdschap, terwijl haar chauffeur alvast de auto startte. Ze wist dat het hem moeite kostte om niet uit te stappen en de deur voor haar open te houden, maar ze had dat hem uitdrukkelijk verboden. Het zat nou eenmaal in haar aard om alles wat ze zelf kon, ook zelf te doen. Ze mankeerde niks aan haar handen en het feit dat ze miljarden op de bank had staan, was in haar ogen geen excuus om anderen voor je te laten rennen.

‘Heeft u een goede avond gehad, mevrouw?’

‘Beter kon niet, Mo,’ zei ze lachend terwijl ze de natte neus van Élodie tegen haar wang voelde. ‘Alles liep op rolletjes.’

‘Dat kan ook niet anders als u de organisatie in handen heeft, mevrouw.’

‘Charmeur.’

‘Naar huis dan maar, mevrouw?’

Ze keek haar trouwe chauffeur dankbaar aan en knikte. ‘Ja, Mo, niets liever dan dat.’

Mo zette de auto in zijn eerste versnelling en draaide vervolgens de weg op, maar vrijwel meteen moest hij afremmen toen een man met een baseballpet op brutaal, vlak voor hen langs, de weg overstak. Op hetzelfde moment verscheen aan de linkerkant van de Bentley een tweede man. Mirabelle werd zich plotseling bewust van een eigenaardige stilte in de straat, alsof alle nachtelijke geluiden in één klap tot zwijgen waren gebracht, en ze draaide haar hoofd naar links.

In de handen van de man lag een jachtgeweer. De afgezaagde loop was op haar borst gericht en ogen met een gewetenloze blik keken haar recht aan.

Het was geen loos dreigement, schoot het door haar hoofd.

Hij wil me echt vermoorden. Reginald...

De ruiten van de peperdure auto versplinterden in duizend stukjes toen het geweer twee keer kort achter elkaar werd afgevuurd. De bovenlichamen van de vrouw en haar chauffeur werden aan stukken gereten door hagel en glaspinters, en nog voordat de echo van de schoten was weggestorven, hadden de twee hun laatste adem uitgeblazen. In de doodse stilte die volgde sukkelde de donkere Bentley als een vermoeide oude man stapvoets verder, om zo'n tien meter verderop tegen een stoeprand tot stilstand te komen. Op datzelfde moment kwam een scooter met grote snelheid de hoek om rijden. Met piepende banden kwam hij tot stilstand bij de schutter, die kalmpjes achterop stapte. De man zat amper of de scooter schoot alweer weg.

Het hele incident had niet meer dan dertig seconden in beslag genomen.

Terwijl in de verte de eerste sirenes te horen waren, jankte op de achterbank van de Bentley een hond. Later zou iedereen die in de buurt was geweest in geuren en kleuren aan de pers vertellen wat er die avond precies was gebeurd, maar de politie had weinig aan al die verhalen. Onderzoek wees uit dat geen van de getuigen het gezicht van de schutter had gezien – in alle